

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף קב"ז - קב"ט
הלכות ברכת השחר ה' אות ל"ט-מ"ג

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

**ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' 03-617116**

**לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org**

הלכות ברכת השחר הלכה ה' אות ל"ט - מ"ג

דף קכ"ז

לט) וְזֶה שֶׁדָּרְשׁוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנֶם לְבִרְכָה (תנחומא וילף א) וּמִזְבֵּא בְּפִרוּשׁ רִשׁ"י וּכְמִשְׁמֵרוֹת נְטוּעִים שֶׁמְרַמֵּז עַל עֲשָׂרִים וָאַרְבַּעַה סְפָרֵי הַתּוֹרָה וְעַל עֲשָׂרִים וָאַרְבַּע מִשְׁמֵרוֹת כְּהֵנָּה וְלִזְיָה

הפסוק בקהלת (פ' יב, יא) 'דְּבָרֵי חֲכָמִים כְּדָרְבָנוֹת וּכְמִשְׁמֵרוֹת נְטוּעִים בְּעֵלֵי אֲסֻפּוֹת נִתְּנוּ מֵרַעָה אַחַד', וּפְרַשׁ"י 'וּכְמִשְׁמֵרוֹת. כְּתוּב בְּשִׁי"ן שֶׁהַתּוֹרָה בְּעֵשְׂרִים וָאַרְבַּעַה סְפָרִים וּכְמִנֵּי מִשְׁמֵרוֹת כְּהוֹנָה וְלִזְיָה'. וְהַמְכוּוֹן לְהַחֲכִמִּים שֶׁעָשׂוּ סִיג לְתוֹרָה כְּגוֹן אֲכִילַת קֹדֶשִׁים וְקִרְיַת שֶׁמַּע עַד הַשַּׁחַר וְהֵם אִמְרוּ עַד חֲצוֹת וְכוּ'. וְסוֹף הַפְּסוּק נִתְּנוּ מֵרַעָה אַחַד, פְּרַשׁ"י 'שְׂכַל דְּבָרֵיהֶם דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים הוּא אִמְרוֹן וְרַעָה אַחַד נִתְּנָן מִשָּׁה מִפִּי הַגְּבוּרָה' הֵרִי שְׂכַל כַּח הַתּוֹרָה מְרוֹמֵז בְּעִנְיָן הַכ"ד מִשְׁמֵרוֹת.

כִּי רַבּוּי הַסְּפָרִים קְדוּשִׁים שֶׁל תּוֹרָה שֶׁבְּעַל פֶּה שֶׁמְבַאֲרִים הַסְּפָקוֹת שֶׁבַּתּוֹרָה שֶׁבְּכַתָּב שֶׁכָּלוּלִים בְּכ"ד סְפָרִים שֶׁהֵם בְּחִינַת הַתְּחִלָּה הַרְצוֹן לְדוֹרוֹת לְנִצָּח וְכוּ' כְּנ"ל, כֵּן זֶה הוּא בְּחִינַת תְּקוּן הַפְּדִיּוֹן הָעֲלִיּוֹן הַכּוֹלֵל הַנ"ל שֶׁמְמַתִּיק הַדִּין שֶׁל הַכ"ד בְּתֵי דִין שֶׁהֵם בְּחִינַת כ"ד סְפָרֵי אוֹרֵיָתָא שֶׁשֶׁשְׁפּוֹגְמִין בְּזֶה עַל-יְדֵי רְצוֹנוֹת דְּסִטְרָא אַחֲרָא שֶׁמֵּהֵם כָּל הַפְּגָמִים, עַד שֶׁיֵּשׁ שֶׁמֵּהִפְכִּין דְּבָרֵי אֱלֹקִים חַיִּים וּמְגַלִּין פְּנִים בַּתּוֹרָה שֶׁלֹּא כְּהִלְכָה וּמְפָרְשִׁים כָּל פְּסוּקֵי תּוֹרָה-נְבִיאִים-בְּתוֹבִים, עַל-פִּי דְרָבָם הִרְעוּ וְהִמְרוּ שֶׁל חֲכָמֵי הַטֵּבַע שֶׁהֵם בְּחִינַת מִצַּח הַנְּחֹשׁ כִּידוּעַ וּמְפָרְסֵם דְּרִבְיָהֶם הָרַעִים שֶׁל הַהוֹלְכִים בְּדַרְכֵי הַחוֹקְרִים וְהַפִּילוֹסוֹפִים בְּחֲכָמַת הַטֵּבַע בְּפִרְט בְּדוֹרוֹת הַלָּלוּ וְכוּ', הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ יִרְחַם, אֲבָל עַל-יְדֵי דְבָרֵי חֲכָמִים כְּדָרְבָנוֹת וּכְמִשְׁמֵרוֹת נְטוּעִים בְּעֵלֵי אֲסֻפּוֹת נִתְּנוּ מֵרַעָה אַחַד,

אבל כח התורה שבעל פה, דברי הצדיקים שנתנו מרועה אחד שזהו כלליות ביאורי התורה, עוצם כוחה הוא בבחי כ"ד, היינו פדיון הדין, לעשות רצון להשי"ת, ולבטל כל מה שיש מפרשים דברי התורה בלי רצון והשתוקקות להשי"ת, ומסבבים עניינים שלא כתורה רח"ל.

שהם עשרים וארבע משמרות כהנה ולזיה שעוסקים לשמור משמרת הקודש בבית המקדש ומהם תצא תורה, כמו שכתוב (דברים לג) יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל וכו', שהם מבארים עשרים וארבעה ספרים ואוריתא על-פי פרושי האמת שקבלו איש מפי איש עד משה רבנו עליו השלום ומבארים רצונו יתברך שבכל מצוה בספריהם הקדושים על-פי שלש עשרה מדות שהתורה נרשית בהם שהם בחינת י"ג תקוני דיקנא וכו' שכל זה הוא בחינת הארת הרצון העליון הנ"ל - על-ידי זה מבטלין מצח הנחש שהם חכמי הטבע וכנ"ל

בזה מצא ר' נתן כלליות נוראת דרך ההמתקה, ומה שכלל תורת הצדיקים איש מפי איש הוא תורת אמת, ובה נמצא הכח של י"ג מידות הרחמים, לבטל מצח הנחש.

ועל-כן נסמך לזה ויותר מהמה בני הזהר עשות ספרים הרבה אין קץ, כי צריכין לזה ספרים הרבה אין קץ, ולעקר ולשרש דעתם הרעה מן העולם ולחזק אמונת הרצון ולהכניס בלב כל אחד ואחד התחזקות הרצון וכו' וכנ"ל כי כבר מבאר לעיל שעקר אחיזת הפופרים ומטילים ספק ברצון הוא על-ידי תקף הדינים הנאחזים מהשתלשלות הדינים של העשרים וארבעה

ליקוטי הלכות ח"א דף קכ"ז - קכ"ט הלכות ברכת השחר ה אות לט - מג

בתי דינים כשאין זוכין להמתיק אותם וכנ"ל, ועל-כן על-ידי דברי חכמים בדרבנות וכמשמרות נטועים הנ"ל שהם כ"ד משמרות כהנה ולויה שמבארים כ"ד ספרי אוריתא שהם כל בחינת כ"ד הנ"ל בשרשם שבקדושה, שמבארים הכל על-פי פרושי האמת שקבלנו ממשנה רבנו עליו השלום שכלם התחזקות הרצון-על-ידי זה נמתק הכל ועוקרין ומשרשין ומבטלין דעותיהם הרעות מן העולם ונתחברין ספרים הרבה דקדושה שממשיכין ומאירין התחזקות אמונת הרצון בעולם לידע ולהודיע שכל הטבע מתנהגת רק ברצונו הטוב ובידו לשנות הטבע בכל עת על-ידי תפלת ישראל באשר כבר ראינו בעינינו על-ידי משה רבנו עליו השלום ועל-ידי כל הצדיקים שפאו אחריו עד היום הזה:

וכמו שבהמשך הפסוקים נאמר שיש להמשיך לעשות ספרים אין קץ, אשר זאת מבואר בדברי רבינו בלקו"מ סי' ס"א, לענין הספרים שיש לעשות כדי לברר הרצון בכל דור ודור, למצוא בירור הכל, הרי זאת בחי' כ"ד הספרים שהם המתקת הרצון - כענין שנתבאר כי האמונה מקבלת כ"ד אורות בבחי' וכ"דה על שכמה וכו' והם נמשכים מהמתקת הכ"ד שבבחי' הדעת וכו' ובזה יש ההתגלות התורה בכל דור ודור להשקות לכל אחד ולכל גמליו וענינו באור העצה לכמה דברים שצריכים עצה, בבחי' כ"ד משמרות כהונה ולויה שתקינו, שזה כלל קביעות העבודה תמיד למצוא רצון.

מ) ובזה חוזר לענין זמן ק"ש ולשון המשנה מאימתי וכו', וזהו (ברכות ב) מאימתי קורין את שמע בערבית משעה שהכהנים נכנסים לאכל בתרומתן שקבעו זמן קריאת שמע באכילת הכהנים את התרומה כי כבר מבאר שעקר קריאת שמע הוא בחינת בטול אל הרצון העליון וכו' כנ"ל, שעל-ידי זה זוכין לבחינת כהן איש חסד, בחינת (ישעיה סא), ואתם כהני ה' תקראו וכנ"ל וזה בחינת תרומה שאוכלין הכהנים, כי תרומה בחינת צדקה נרבת לב שצריכין ישראל להפריש מראשית תבואתם לתן פרנסה לכהני ה' בחינת מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי (וכמוכן בהתורה חבלים נפלו וכו' שתרומה בחינת צדקה) ועל-ידי הצדקה מרימים הדעת של הזקנים וכו' ונכללין בזקנים דקדושה המוסיפין קדושה ודעת בכל יום ויום, שעל-ידי זה זוכין לרצון וכו' שעל-ידי זה נמתקין כל הדינים שבכל הכ"ד בתי דינים וכו' כנ"ל שזהו בחינת מ"ט אותיות שישמע וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד וכו' כנ"ל ועל-כן שעור תרומה תרי ממאה שהוא אחד מחמשים

הרי שהרמת תרומה הוא תיקון הימים למצוא רצון, ואכילת תרומה של הכהנים הוא השגת הרצון.

והנה ר' נתן מתייגע למצוא ביאור שהתורה הוא ענין של רצון, אבל באמת יש עמקות בדבה"ק כי תרומה הוא אחד מחמישים שהוא שערי הבינה, ושער האחד הוא הנ', ורצה בזה להראות ענין העלאת הדבר שצריך תיקון המלכות-הימים שנפלו, לזה מזכיר כלל ענין תיקון הימים ע"י צדקה, וצדקה הוא תרומה, היינו שע"י צדקה נמתק המלכות [כי תרומה הוא בחי' יניקת המלכות מהחסד הגדול] וזה בחי' מ"ש בתורה ע"א לחזות בנועם השם בחי' מוחין של נועם, שזה ענין העלאת המלכות אל הרצון, שבזה ענין כח המתקה של בחי' מלכות, היינו הימים שנפלו, ואח"כ מבאר ענין שער הנ', והבן.

דוד המלך לוחם בגלית-מצח הנחש, ע"י חמש תיבות של שמע

כי הרצון העליון הוא בחינת שער החמשים שמשם נמשכין כל הארבעים ותשעה שערים שהם בחינת מ"ט אותיות שבקריאת שמע שעקרם הוא קוצא דאות ר' שהוא בחינת סוד הנקדה הנ"ל בחינת שער החמשים שסתום ונעלם ומרמז רק בסוד נקדה של הצדיק האמת בחינת קוצא דאות ר' דאחד שהוא בחינת י', שכל החמשה תבות שהם "שמע ישראל ה' אלקינו ה'" נכללין שם, כמובן בתקוני זהר שהם בחינת ה' אבנין דקירטא, בחינת (שמואל-א יז) חמשה חלוקי אבנים שלקח דוד בעת שלחם עם גלית שכפר ברצון והתיצב ארבעים יום לבטלם מקריאת שמע, כמו שפרש רש"י שם,

והמלחמה בגלית הוא עיקר המלחמה נגד מצח הנחש המוזכר בתורה זו לקו"ת סי' ר', והכל היה כיון שגלית ביטל את ישראל מאמירת ק"ש, והכנעתו ע"י קוצא דיו"ד, נקודת הרצון והביטול להש"ת.

ודוד הכניעו על-ידי חמשה חלוקי אבנים שהם בחינת חמש תבות של שמע וכו' כנ"ל וכולם באחד שהעקר הוא קוצא דאות ר' שהוא י', כי חמש פעמים י' הוא חמשים, שהוא תכלית הרצון העליון, ומשם עקר המשכת הרצון לבחינת מ"ט שערים שהם כ"ה אתון של שמע להמתיק כ"ד בתי דינים על-ידי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד וכו' כנ"ל, כי אבנים בחינת רצון כמו שמבאר בהתורה הנ"ל בחינת אבן שלמה רצונו וכו' עין שם.

וזה בחינת תרומה שהוא אחר מחמשים, כי תרומה בחינת צדקה, ועל-ידי זה עקר המשכת הרצון וכו' בחינת פדיון העליון כנ"ל ועל-פני התרומה שיכה לכהנים דיקא, כי עקר התקון לזכות לבחינת כהן בחינת ואתם כהני ה' תקראו וכו' כנ"ל, ועל-פני תלו זמן קריאת שמע באכילת תרומה של הכהנים כי הם בחינה אחת להכלל ברצון העליון ולהמשיך משם המתקת הדינים וכו' עד שיעלו הכל לשם שיהיה רצונם חזק להשם יתברך תמיד וכו' וכנ"ל, כי אכילה דקדושה שהוא בחינת אכילת הכהנים את התרומה הוא בחינת הארת הרצון שמאיר ביותר בשעת האכילה כמו שמבאר בהתורה כי מרחמם וכו' סימן ז לקוטי תנינא:

וזה מה שהמשנה הראשונה תולה זמן ק"ש באכילת כהנים כי אכילת תרומה הוא רק בלילה אחר הטבילה, כי לילה הוא בחי' תיקון האמונה, שהוא ענין ערבית בלילה, ועיקר תיקונה שיאיר בנו הרצון לקדושת אכילה ע"י אמונה פשוטה, שנכלל ה'מלא' ב'איה', שזה דייקא בלילה, הרי שלילה זה זמן של הארת הרצון, זמן ק"ש, וזה מה שיש להתחיל בכל לילה מחדש לתקן אותו היום, להיות לרצון יום חדש שמתגבר לקדושת אכילה.

מא) ועקר קביעת הזמן של קריאת שמע הנ"ל המבאר במשנה הנ"ל, הוא משעה שהכהנים שהיו טמאים וטבלו שאינם רשאים לאכל בתרומה עד שיעריב שמשון שהוא בעת תחלת הלילה שלאחריו כמו שכתוב (ויקרא כב) וְכֹא הַשֶּׁמֶשׁ וְטָהַר וְאַחַר יֵאכַל מִן הַקֹּדֶשִׁים, כמו שפרש שם בגמרא ובפרוש רש"י, בזה הזמן לנו רבותינו זכרונם לברכה ורמזו לנו שעקר מצות קריאת שמע שהוא אמונת הרצון שהכל מתנהג ברצון הבורא היחיד קרמון יתברך שמו לנצח, הוא להמשיך עלינו האמונה הקדושה הזאת בכל יום ויום מחדש, כמו שמזדוהר על זה בפרשת קריאת שמע ביותר, כמו שכתוב (דברים יא), אֲשֶׁר אֲנִי מְצַוֶּה הַיּוֹם, ודרשו רבותינו זכרונם לברכה (ספרי שם) שבכל יום ויום יהיו בעיניך כחדשים והאריכו בזה ואמרו שלא תהיה בעיניך

ליקוטי הלכות ח"א דף קכ"ז - קכ"ט הלכות ברכת השחר ה אות לט - מג

כדיוטגמא ישנה שאין אדם סופנה אלא כחדשה שהכל רצים לשמע נפלאות חדשות וכו', וכמו שכתוב (איכה ג), "חדשים לבקרים רבה אמונתך" וכו', ובשביל זה קבעו ברכת המאורות קדם קריאת שמע שהוא ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה פראשית וכו', וכמבאר לעיל מזה, וכל זה הוא בחינת קדשות הזקנים וקדשה שמוסיפין אור קדשה ודעת בכל יום ויום וכנ"ל, והם ממשיכין הארת הרצון לכל המדרגות התחתונות לכל הנפלים שבעולם ומעלים אותם משמד לרצון על-ידי שמכניסים בהם הארת הרצון וכו' וכנ"ל

וזה ענין הכהנים שטובלים, כי לכאורה יש להבין היכן מצאנו שיש בכל יום כהנים שטובלים? אלא שזהו בחי' קריאת שמע, שמי שרוצה להתקרב להשי"ת צריך להתחיל מחדש, להמשיך בתפילת הערב הארת הרצון מחדש ממש ע"י התקשרות למסירת נפש של הצריקים.

צריך הרבה סבלנות עד שיזכה להארת הרצון

אבל בודאי אף-על-פי שהצדיקים הזקנים הקדושים עושים מה שעושים להאיר הרצון ולהעלותם וכו' כנ"ל, אף-על-פי-כן עדין יש לכל אחד ואחד בחירה ששמשמאיר בו הרצון הבא מלמעלה יחזק את עצמו להמשיך על עצמו הרצון ולקשר כל מחשבותיו ומהו ולבו ודעתו לרצון הזה שיהיה תמיד כל תשוקתו וכסופיו ורצונו חזק רק להתכלית האמתי הנצחי ולהוסיף בכל יום ויום מחדש להתחזק בהרצון וקדשה בכל פעם ובכל יום יותר ויותר

וזה צריכים לעשות סביב לתפילת ערבית לקבל היום בהתחדשות ממש לרצות לעבוד את השם במה שיוכל. ואף אם עובר עליו מה שעובר, אף-על-פי-כן אל ירפה את הרצון בשום אופן בעולם (וכמבאר מזה לעיל ובהלכות ערב ובמקום אחר) והעקר שצריך להאמין שבכל יום ויום נעשים חדשות לגמרי על-כן צריכין להמתין ולהמתין עד יגיע יום ישועתו, כי השם יתברך מצמיח ישועות בכל יום כמו שאומרים בברכת קריאת שמע בכל יום, עושה חדשות וכו' מצמיח ישועות וכו', רק אף-על-פי-כן צריכין להמתין הרבה עד שתצמח ותתגלה ישועתו בשלמות:

והרי הלילה חשוך מרמז שיש חושך, ובכל זאת יש בו כיסופין להשם, הרי זהו יקר המציאות, כלל ישראל שמאמינים ונכספין להגאולה, וזה עיקר המתקנות שמתחדש בכל לילה

למעשה למעשה מה עושים, איך זוכים להארת הרצון, איך משיגים הישועה - הרי כאן מגלה ע"פ מה שנתגלה מענין אכילת הכהנים וכו' שכל ישועתנו תלוי בהמתנה ומה שרוצים תמיד, רוצים הארת הרצון, ומתחדשים בכל יום ברצון של קריאת שמע, שזה כלל הטהרה שמוכרח להמתין יום אחר יום - והרי זה כל מציאות העולם ששת אלפים שנה, וכן כל חיי האדם שיש עוד יום ועוד יום ובכל יום נעשה איזה תיקון וביורו אפילו אצל האדם הקטן שבקטנים וזה ניתוסף יחד, ולזאת הישועה בגשמי ורוחני בעוד תפילה ועוד רצון הרי הכל עומד על ההתחזקות והתחדשות.

וכל זה רמזה לנו התורה הקדושה בדיני טהרת הטמאים שרב טהרתן תלוי בימים ובזמן כפי ערך טמאתן, כגון הטמאים ביותר כמו טמא מת וזב ומצורע צריכין להמתין שבעה ימים וכו', ובעל קרי וכיוצא צריכין להמתין יום אחד עד שיעריב שמשן ויתחיל יום שלאחריו, וכל זה הוא בחינת הנ"ל שבכל יום ויום נעשים חדשות לגמרי, ועל-כן זה שנטמא ורוצה להטהר צריך טבילה במקוה כדי להמשיך עליו קדשה וטהרה ממקוה העליונה שהוא המקוה של שבעות

שהוא המקנה של שער החמשים, כמו שכתוב בכינוי האר"ל ומוכא בהתורה וביום הכפורים - הסתרה (סימן נו) עין שום, כי משום נמשך הטהרה לכל הטובלים במקנה להטהר מטמאתו. ואחר שהתחיל להטהר על-ידי המקנה הקדושה עדין לא נגמר טהרתו בשלמותו וצריכין להמתין עד שיעריב שמשן של זה היום ויתחיל יום שלאחריו כמו שכתוב, "ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים", להורות שהמשכת הטהרה והקדשה תלויה בימים, שכל מה שבא ונתחדש יום אחר נתוסף ונתחדש קדשה יתרה מלמעלה, כי רק בשביל זה השם יתברך מקים עולמות מששת ימי בראשית עד הסוף, ובכל עת הוא בורא יום וליילה וכו', כי כל יום יום של כל ימי העולם הוא בריאה חדשה ממש, כי יום הזה עדין לא היה מעולם. וצריך כל אחד לשום לב לזה ולהורות לשמו יתברך בכל לב על זה בכל יום יום ולומר ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית בלב שלם בכל יום וכו' וכמבאר לעיל מזה ועקר התחדשות בכל יום יום הוא רק בשביל להמשיך ולהאיר מקדשתו העליונה עלינו מחדש לעזר אותנו להתחדש בכל יום יום ברצונות חדשים וחקים וכו' להשם יתברך:

ועל-כן הטמא שטבל והתחיל להטהר אינו רשאי לאכל בתרומה עד שיעריב שמשו ויבא היום שלאחריו, כי כפי טמאתו, אף-על-פי שהתחיל להטהר וטבל במקנה, אף-על-פי-כן אינו יוצא מידי טמאתו בשלמותו עד שימתין על התחלת היום שלאחריו שיהיה נמשך יום חדש קדשה חדשה רצונות קדושים חדשים ואז דיקא יטהר לאכל מן הקדשים.

כי העיקר הוא המשכת הדעת של אותו היום, וכאשר נמצא בירידה גדולה האור של היום הוא לצאת מקטנות, או לדעת שהוא בקטנות וכו' וכאשר מגיע עת הישועה שהוא הארת הרצון כלי למוחזין ולכתו, זה עניין של יום חדש- הרי צריך להמתין ליום חדש- איזה לימוד נורא - והעיקר איך להתחדש בכל ערבית ושחרית שני סוגי היום החדש אמונה ודעת.

וזה סוד הספירה שצריכין ישראל לספר שבע שבתות כמו ספירת ימי הנדה להטהר מטמאתו, כמבאר בזה הקדוש ובכתבי האר"ל, כי אי אפשר להטהר בשלמותו עד שיזכו לקבלת התורה, כי אם על-ידי שממתינים וסופרים שבע שבתות והעקר להתחזק בכל אלו הימים שאינו זוכה עדין לשלמות טהרתו שהוא בחינת קבלת התורה, להתחזק בהם בכל יום יום ברצונות חזקים חדשים וכנ"ל, ויהיה חזק בזה מאד מאד בכל מה שיעבר עליו עד שיזכה ליום ישועתו שהוא בחינת טהרתו לגמרי שיוכל לאכל מן הקדשים, והבן היטב ועל-כן תלו חכמינו זכרונם לברכה זמן קריאת שמע משעה שהכהנים שנטמאו רשאים לאכל תרומתן אחר הערב שמשן שמרמז על כל זה שבכל יום יום צריכין להמשיך על עצמו אמונת הרצון מחדש לגמרי, כי בכל יום יום נעשין חדשות לגמרי, ובזה תלוי כל טהרתו וקדשתו כנ"ל, שכל זה הוא בחינת קריאת שמע, בחינת 'אשר אנכי מצוה היום'- בכל יום יהיו בעיניך כחדשים וכנ"ל

וריקא בק"ש כמה פעמים ביום אומרים מצוה היום, היום ממש מחדש, שזה מכוון להמשיך הארת הרצון של שמע ישראל, ובזה תלוי כל המשכת הדעת כמו בספירה שהוא הכנה לקבל הארת רצון של כתר.

אין מה לדאוג, כי כל נקודה של טובה מתקבץ

מב) וגם דעת לנבון נקל היינו שיש להתבונן מאד להשתמש עם הדעת, לחשוב על ענין הימים והשנים שלו מתי יגיע לאיזה דבר שבקדושה, והרי נדמה מה שנדמה ועובר מה שעובר והמניעות וכו' הרי בנקל יכולים להתחכם ברעת להבין שארבה בכל יום עלי להתחדש ואז

ליקוטי הלכות ח"א דף קכ"ז - קכ"ט הלכות ברכת השחרה אות לט - מג

יהיה לי תכלית טוב ושום מניעה לא יעכב כלל.

שזה הפסוק ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים, מרמז על ביאת שמשו ביומו האחרון בעת פטירתו שהוא בחינת ביאת השמש של כל ימי חייו שיש שעקר גמר טהרתו יזכה רק אחר ביאת שמשו לגמרי, וכעין שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (יומא פ"ק ו) שיש כמה וכמה שאף על-פי שעשו תשובה והיה להם יסורים עדין תשובה ויום כפור ויסורין תולין עד יום המיתה שמכפר ועל-כן כל מי שהוא בבחינה זאת אם יפל חס ושלום ברעתו מחמת זה שעובר עליו, לא יזכה גם אחר יום המיתה, שהוא אחר ביאת שמשו, לאכל מן הקדשים, כי בודאי הטמא לגמרי ולא טבל עדין אין מועיל לו הערב שמש, רק זה שהתיגע כל ימיו בכל מה שעבר עליו והתחזק ברצון הנ"ל וטבל במקוה והתחיל בכל יום להטהר עצמו וכו', אף-על-פי שלא עלתה בידו להטהר בשלמות, אף-על-פי-כן לית רעותא טבא דאתאביד, מכל שכן דבור טוב ומעשה טוב, עד שיזכה שישלם טהרתו אחר ביאת שמשו ביומו האחרון, בבחינת ובא השמש וטהר ואחר יאכל מן הקדשים שהוא חלקו הטוב לעולם הבא שיזכה אליו תכף אחר ביאת שמשו ולא יצטרף להתגלגל ולסבל מה שצריך לסבל מי שלא הכין את עצמו כלל בימי חייו, כי אז ביום האחרון מתקבצים כל מה שחטף טוב בזה העולם בכל יום ויום וכל רצון ורצון טוב שהיה לו בכל יום ויום כל ימי חייו.

כך הוא מציאות האדם, וכך זה בכל מדרגה שצריך לבא, וכך בכל ישועה, ובכל ערב שבת וכו' שמתקבצין יחד כל הרצונות וכל נקודה וזה נעשה כלי נורא וגדול, כי בעת שצריך לברר אין מתגלה כח היחוד כמו המצות של ימות החול, ובעש"ק עולה לשלימות המוחין [בסוד המרגלאין] וכך יש להבין שאין נאבד כלום, ויש לחטוף מה שיכול, ולא להתגאות שרוצה בדווקא להגיע כמו שרצה לכתחילה, אלא יתבטל להרצון וידע שיש רצון וקרבה להשם גם אצלו, וגם הוא יזכה בוודאי, ויהיה נעשה ממנו הרבה טוב, כאשר רבינו אמר כ"פ שהכל מתקבץ ואין לראוג כלל.

המקורבים לצדיק זוכים לתפוס הרבה טוב לא באופן שיש מזה כבוד ופרסום

ורק זה הוא תקנותו והשארתו לנצח ואז ידע ויבין כל אחד ואחד החלוק שבין מי שהשתדל ורדף אחר התכלית ברצונות חזקים בכל יום אף-על-פי שלא זכה אליו בשלמות ובין מי שלא השתדל כלל וכמו שכתוב (מלאכי ג) ושבבתם וראיתם בין צדיק לרשע וכו', שיהיה חלוק אפלו בין מי ששונה פרקו מאה פעמים למי ששונה פרקו מאה פעמים ואחד (חגיגה ט) מכל שכן וכל שכן בין המשתדל לאינו משתדל והעקר פני התקרבותו לצדיקי אמת הנכללים בזקנים דקדושה העוסקים להעלות כל הנופלים והרחוקים מאד מאד ממקומם שהם לרצון עליון וכו"ל, אשרי שיאחז בהם:

כי בזה רואים מציאות ההתקרבות להצדיק אע"פ שכאשר מתקרבים אנשים כמונו וכו' שאי אפשר להגיע למשהו גדול ומפורסם במוחין וגאונות וצדקות רק חופר וחופר וכו', הרי אפילו האדם הכי פחות, בכח רבינו יש לו רצונות וכיסופים והתבודדות, וחוטף תורה לשמה ומצוות בלב שלם, אע"פ שאינו ניכר כי אין בזה היופי של העוה"ז והגאווה כידוע, הרי ההתקרבות להצדיק מביא שמתקבץ הרבה טוב, והרי בוודאי שייך גם לזכות למה ששייך, אשרינו!

(מג) וזה בחינת שלש פרשיות שבקריאת שמע שהם 'שמע' ו'יהי' אם 'שמע' ו'יאמר', שהוא

פְּרַשְׁתָּ צִיּוּת שְׁקִבְעוּ בְּקִרְיַת שְׁמַע, כִּי שָׁלַשׁ פְּרָשִׁיּוֹת אֵלּוּ הֵם כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ רְגְלִים מְקַרְאֵי קֹדֶשׁ שֶׁבָּהֶם מִתְגַּלָּה הַרְצוֹן כְּמִבְאָר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה וְאֵת הַעוֹרְבִים הַנִּלְ:

ג' פְּרָשִׁיּוֹת ק"ש מְמַשִּׁיכִים עֲלֵינוּ בְּכָל יוֹם אֶת הָאָרֶץ ג' הַיָּמִים טוֹבִים

מבואר שם [לקו"ת סי' ר'] שהתגלות הרצון בעולם הזה נמשך בג' רגלים שבהם נתגלה השי"ת בעולם ועשה ניסים ביצי"מ, וגילה תורה, ובסוכות שלמיות המקיפים - עניים, ובכל יום טוב עיקר המשכת הארת הרצון למטה לתוך עוה"ז. לעומת יום השבת שהוא עצם מציאות העליה לרצון שברצונות - ויבאר איך זה בבחי' ג' הפרשיות של ק"ש, והלוואי שנמשיך קדושת יו"ט בעת ק"ש, המוּחֵץ וכו' של יו"ט כמו שנמשכים שם ממש.

וְיֵשׁ לְבָאָר בְּפִרְטִיּוֹת, כִּי פְּרַשְׁתָּ שְׁמַע הוּא כְּנֶגֶד בְּחִיַּת פֶּסַח שֶׁהוּא בְּחִיַּת הַתְּגַלּוֹת הַרְצוֹן בְּכָל־ל, כִּי בְּפִסְחָא הָיָה עֶקֶר יְצִיאַת מִצְרַיִם בְּאוֹתוֹת נוֹרְאוֹת מְאֹד שְׁעַל-יָדֵי זֶה נִתְגַּלָּה לְעֵינַי כֹּל שֶׁהִכֵּל מִתְנַהֵג בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ לְבַד וְזֶהוּ בְּחִיַּת פְּרַשְׁתָּ שְׁמַע שֶׁהוּא בְּחִיַּת קְבֻלַּת עַל מַלְכוּת שְׁמַיִם בְּכָל־ל, הֵינּוּ שֶׁבְּפִרְשַׁת שְׁמַע אָנוּ מְגַלִּין שֶׁהוּא אֶחָד וְהַכֹּל בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ לְבַד וְרְאוּי לָנוּ לְקַבֵּל עֲלֵינוּ עַל מַלְכוּתוֹ, כִּי הוּא לְבַדוֹ מִלֶּךְ יָחִיד וְאֵין זוֹלָתוֹ שֶׁזֶהוּ בְּחִיַּת פֶּסַח שֶׁנִּתְגַּלָּה שֶׁהִכֵּל בְּרִצּוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ וְהוּא לְבַדוֹ מוֹלֵךְ בְּעוֹלָם.

הרי בפרשת שמע אנו עומדים בחג הפסח ומתגלה השם ניסים אותות ומופתים ויש להרגיש היטיב כמו בליל הסדר. אַבְל עֲרִין לֹא נִתְגַּלָּה בְּפִרְטִיּוֹת רִצּוֹנוֹת שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּמֵה נֹכַח לְעַבְד אוֹתוֹ וְלַעֲשׂוֹת רִצּוֹנוֹ עַד חַג הַשְּׁבִעוֹת הַקְּדוֹשׁ, שְׂאֵז קִבְּלָנוּ תוֹרָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה כֹּל הַעֲשֵׂרֶת הַדְּבָרוֹת שֶׁכֻּלֵּל בָּהֶם כֹּל הַתִּרְיָ"ג מִצְוֹת שֶׁבָּהֶם גָּלָה לָנוּ רִצּוֹנוֹת בְּפִרְטִיּוֹת שֶׁרִצּוֹנוֹ לְעַבְד אוֹתוֹ בְּאֵלוֹ הַמִּצְוֹת לְשַׁמֵּר אֶת הַשַּׁבָּת וְשְׂאֵרֵי הַמִּצְוֹת שֶׁכֻּלֵּם הֵם רִצּוֹנוֹת שֶׁלּוֹ וְזֶהוּ בְּחִיַּת וְהִיא אִם שְׁמוֹעַ שֶׁהוּא בְּחִיַּת קְבֻלַּת עַל מִצְוֹת וְזֶה בְּחִיַּת מֵה שֶׁכְּתוּב שֶׁם שְׂצִירִכִין לְקַשֵּׁר כֹּל הַרִצּוֹנוֹת לְרִצּוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ שֶׁהוּא בְּחִיַּת רִצּוֹן שֶׁבְּרִצּוֹנוֹת וכו', כִּי כֹל זֶה נַעֲשֶׂה עַל-יָדֵי הַתּוֹרָה שֶׁקִּבְּלָנוּ בְּשִׁבְעוֹת עַל-יָדֵי מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עֲלֵינוּ הַשְּׁלוֹם, כִּי עַל-יָדֵי הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת מְקַשְּׂרִים כֹּל הַרִצּוֹנוֹת לְרִצּוֹן הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ (וּכְמוֹ שֶׁמִּבְאָר לְעֵיל עַל עֵינֵי בְּרַבַּת 'אַהֲבַת עוֹלָם', עֵין שֵׁם).

בפרשת 'היה אִם שְׁמוֹעַ' נמשך הארת יו"ט שבועות, ומקבלים לשמוע ולשמוע עוד ועוד, לקשר כל רצון וכל מחשבה ומעשה להיות תורה, ולירא לא להפרד מהתורה, שבזה מקשרים כל הרצונות לשורש הרצון של כתר, וזהו נקודת האמת של התורה שנמצא בכל יום, ויש לעורר הכתר הזה בכל יום בפרק והיה אִם וכו' להמשיך המוּחֵץ לתוך המידות.

וְכָל זֶה זוֹכִין עַל-יָדֵי צְדָקָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שֵׁם, וְעַל-כֵּן בְּכָל הַרְגְלִים חַיִּבִים בְּיוֹתֵר לְהִתְן צְדָקָה, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים טז) וְשִׁמְחַת לִפְנֵי ה' אֲלֶקֶיךָ וכו' אֵתָהּ וּבְנֶדָה וכו' וְהִגַּר וְהִיתוּם וכו', אִם אֵתָהּ מִשְׂמַח שְׁלֵי אֵנִי מִשְׂמַח אֵת שְׁלֹךְ וכו' (כְּמוֹ שֶׁפִּרְשׁ רַש"י) וְכֵן מְחַיִּבִים לְהַרְבוֹת בְּקַרְבָּנוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב שֵׁם וְלֹא יִרְאֶה אֵת פְּנֵי ה' רִיקָם אִישׁ כְּמִתְנַת יָדוֹ וכו', כִּי קַרְבָּנוֹת הֵם בְּחִיַּת נְדָבַת לֵב בְּחִיַּת צְדָקָה כְּמוֹ שֶׁנִּכְלָלוּ בְּפִסְקוֹ אֶחָד, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים כג) מוֹצֵא שְׁפִתַיִךְ תִּשְׁמֹר שְׁנֹאמַר עַל הַקְּרָבָנוֹת, עַד 'כְּפִיד'-זו צְדָקָה כְּמוֹ שְׂאֵמְרוֹ רְבוּתֵינוּ זְכוּרֵנוֹם לְכַרְכָּה (רֵאשׁ הַשָּׁנָה ו), כִּי בְּרְגְלִים שְׂאֵנוּ צְרִיכִין בְּיוֹתֵר לְקַרְא אֶת הַרְצוֹן וְלְגַלּוֹתוֹ, עַל-כֵּן צְרִיכִין אֵז לְהַרְבוֹת בְּצְדָקָה בְּיוֹתֵר כְּנִל, אַבְל אֵף-עַל-פִּי שֶׁקִּבְּלוּ הַתּוֹרָה בְּשִׁבְעוֹת חֲזוֹן וְקִלְקִלוּ עַל-יָדֵי הָעָרֵב רַב בְּחִטָּא הֶעֱגַל שֶׁהוּא עֲבוּדָה זָרָה כְּפִירוֹת שֶׁנִּמְשָׁךְ מִמִּצַּח הַנְּחֹשׁ וְהֶעֱקָר עַל-יָדֵי הַסְּפָקוֹת הַנִּלְ שֶׁחֲזָרוּ וְהִתְגַּבְּרוּ לְהַטִּיל סִּפְק

ליקוטי הלכות ח"א דף קכ"ז - קכ"ט הלכות ברכת השחר ה אות לט - מג

ברצון, בבחינת כי זה משה האיש לא ידענו מה היה לו וכנ"ל (באות ל) ועקר התקון היה באלול ותשרי בארבעים ימים האחרונים מאלול עד יום כפור שהם ימי רצון עד שבסכות והושענא רבא ושמיני עצרת נגמר התקון בכל שנה פי' דע. וצריכים מאד לחדש האור של פסח ושבעות כמו שר' נתן בכ"פ מראה עיני ר"ה יוכ"פ וסוכות שבזה חוזר כח הרצון של מועדות גם אחרי הקלקול.

ובכל יום יש לתת צדקה ולעשות חסד להאיר אור הצדיק האמת בעולם שהוא עיקר הצדקה כנ"ל, ובזה מתקנים, אבל יש גם להמשיך קדושת סוכות והוא בפ' ויאמר: וסכות הוא רגל השלישי, גמר השלש רגלים, והוא בבחינת פרשת ויאמר שבקריאת שמע שהוא פרשת ציצית, שהם תקון הלבושין שהוא בחינת סכות ענני כבוד בחינת (איוב לח) בשומי ענן לבושו.

בפרשת ציצית אנו ממשיכים ויושבים בסוכה שהוא מצות ציצית, גם כן מקיף נורא וגדול שנמשך לציצית לצמצם המחיצות של הסוכה, שהוא כלל התיקון של העגל, וממשיך כח הרצון והפדיון לכל יום - ויש לעורר אור של סוכות כאשר קוראים פרשה זו ואוחזים בציצית - והכח להמשיך הרצון לתקן הימים הכל ע"י שנותן כסף לצדקה, ונותן זמן וכוחות להאיר אור הרצון בעולם, לעשות החסד הכי גדול שיש לכל בני האדם שחסר להם חיים ואור הרצון.

כונת נתינת צדקה וקבלת צדקה הוא לבא להארת הרצון, וכל זה בכח ספה"צ וגיכוי דרך ביטול הספקות

והוא בחינת גמר התקון הנעשה על ידי רבוי הצדקה ועל-כן בסכות מחיבים להרבות בקרבות שהם בחינת צדקה ביותר, כי אז עוברים בכל תאחר, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ראש השנה ד), כי סכות בחינת רבוי הצדקה בחינת קרבות, כי צריכין להרבות בצדקה מאד לעניים הגונים כדי לחזק הרצון בכל פעם שלא יטילו עוד ספק וכנ"ל כי כח הצדקה הוא לגרש הספק ברצון - כאשר זה שצריך לקנות ואין לו, ופתאום מקבל כסף, מקבל הארת הרצון שהשי"ת השגיח עלי, וזה נורא. וכך יש לקבל כסף תמיד. וכן זה שנותן שהכסף גורם לו להיות נפרד ובגאווה, כאשר נותן נכלל בהארת הרצון היותר גבוה שמקבל שפע השורש של החסד ושורה עליו מתיקות הרעות, אבל עיקר הצדקה הוא כדי לבטל הספק, ואם אין ספרי הצדיקים ודרך ביטול הספק ע"י חבירים וכו' הרי גם הנותן וגם המקבל לא יוכלו להחזיק הרבה בהארת הרצון.

וכל זה הוא בחינת ציצית שהם תקון הלבושים, בחינת צדקה, בחינת (איוב כט) צדק לבשתי ולבשתי, ועל-כן על פי רב כשמוזהיר הפסוק על צדקה מזכיר דחקות העני בלבשו ונסותו, כמו שפיתוב (שמות כב) כי הוא כסותה לברו היא שמלתו לעורו וכו', (דברים כד) ושכב בשלמתו וברך וכו', וכן (ישעיה לח) כי תראה ערום וכפיתו וכו' וכן (איוב לא) אם אראה אובר מבלי לבוש, וכן הרבה וזה בחינת (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף וכו' שמכנה דחקות העניות בשם עטיפה, הינו שאין לו במה להעטיף, רק הוא מתעטף בצרתו בדחקו ועניו, כמו שפרש ארוננו, מורנו ורבנו זכרנו לברכה על פסוק נפשם בהם תתעטף, שמתעטף מינה ובה,

מבואר בלקו"מ סי' קס"ג ענין שרה, מה שעובר על הנפש בצער ומתעטף במוחזין רקטנות בלי לבוש מקיף של שורש הנשמה - והתיקון ע"י המקיף בחי' ציצית - סוכות שהוא כח ספרי

ליקוטי הלכות ח"א דף קכ"ז - קכ"ט הלכות ברכת השחר ה אות לט-מג

רבינו, ולהמשיך קצת לפנים שיהיה פנימי ומקיף - ובזה משיגים פרנסה, כי חסרון הפרנסה והשפע הוא מחמת בח' חוב, בח' שאין לו לעצמו רק חייב לאחריו שזה ענין שאין לו מוחין ואין לו מקיף כי זה ממושכן, וכאשר מגדיל הרצון משיג הדעת והפרנסה.

וגם דחקות העני במזונות מכנה בשם עטיפה, כמו שכתוב (איכה ב) העטופים ברעב וכו', כי צרקה מעלה ומתקן פגם נפילת הדעת של הימים שנפלו על-ידי הזקנים שאין להם שלמות וכו', כמו שמבאר שם שמשם היה יונק מצח הנחש חכמת הטבע וכו', עין שם, כי עקר פגם כל החכמות הרעות של חכמי הטבע נמשך מפגם הלבושים על-ידי שפגמו במצוות התורה שכלם הם בחינת לבושים וצמצומים וכלים לקבל על ידם השגת רצונו יתברך, כי באמת רצונו יתברך לבד מושל בעולם, אך בשביל הבחירה ובשביל קיום העולם העלים והסתיר והלביש רצונו בכמה וכמה הסתרות, וצריך לעשות כמה וכמה לבושים קדושים על-ידי מצוות התורה כדי להשיג על ידם הארת הרצון העליון:

וכל הכח לאחוז בדעת הוא ע"י לבושי הנשמה - מחשבה ריבור ומעשה וקדושה, ששם מלושב הרצון ושורה עליו, וכאשר יש פגם הלבושים שמתיימש, אז שייך ליפול בחכמות

מאדם גדול כי אצלם כל הדבורים יפים ונאים וחשובים, ורוצים לתפסם מכל שכן כשהדבור נאה באמת כי המצריים שהיו בלם שחורים אלו לא הייתה שורה יפת תאר כל כך, גם כן הייתה חשובה בעיניהם מאד והדבור הוא בחינת שורה לכל אחר לפי ערכו יש שהוא בחינת שורה לאמתי (ברכות יג) : שהוא מושל בדבור שלו על עיר ומדינה ויש שהוא בחינת שורה על כל העולם בלו ויש שהוא שזור בביתו אך אצלם שהם בחינות מצרים, שבלם שחורים ושפלים כל הדבורים חשובים ורוצים לתפסם כי השלש קלפות הם שר האופים ושר המשקים ושר הטבחים, שהם תנאות אכילה ושתיה ופרעה הוא אותיות הערף שעומד אחריו הקרשה ותכף שרואין השלשה שרים הנ"ל, שהם עורי פרעה, את שורה שהוא הדבור אזי יפה ונאה בעיניהם ותופסים אותו לפרעה כמו שכתוב (בראשית י"ב) : "ויקאו אותה עורי פרעה ויהללו אותה אל פרעה" כי השלשה שרים הנ"ל הם קנה ופשט ורדין, ותופסין הדבור להערף והנה כשהדבור הוא דבור הקדוש בחינת שורה שהיה שכניה עמה אף שהיה צר לאברהם מאד מאד בעת שנלקחה עם כל זה ידע ונטח בה שהוא טובה גדולה שנתפסה לשם שנעשה מה נחת גדול להשם יתברך שהוא בחינת "עת אשר שלט האדם באדם לרע לו" (קהלת ח) שלקחה משם ניצוצות הקדושים כידוע אבל אם הוא דבור פשוט, חס ושלום אפשר שיתפסו אותו לשם, וכמעט, חס ושלום, ישתקע שם אם לא שבוא צדיק אמת, שיש לו כח להוציא משם יש אדם, שנעשה מכלו וממנו דבור שנעשה שיהיה בפי הבריות, והכל דוברין ממנו והוא הולך נע ונד ומתפזר בפי בלם ואצל כל אחד ואחד שבא לשם יש לו עניים וצרות משנות כי אצל כל אחד יש לו פרעה לפי בחירתו וכשבא לפי אדם גדול שם פרעה מלך ומצרים מדינה ושלשה שרים אף כשהם תופסים הדבור ונופל אליהם צר לו מאד עם כל זה יש לו נחא, שאפשר לו למצא שם ניצוצות הקדושים ויהיה טובה מה אר בשבא לפי אנשים שפלים ושם כשתופסים הדבור להערף והוא נופל שם ושם מדבר שממה ציה וערבה לא עבר בה איש אין לו עם מי לפגע, צר ומר מאד הנפש הולכת נעה ונהה ומתפזרת בפאר הנפש בפי כמה אנשים והוא ענין ורעב וצמא במדבר, ואין לה אכל להשיב נפשה הרעבה והצמאה ואוכלת את עצמה בבחינת: "איש בשור זרועו יאכל" (ישעיה ט) ונדמיון האיש שגבר עליו הקרירות מאד ואין לו שום כסוי לתמם עצמו ולהתעטף בו והוא כפול וזחזק ומכוץ עצמו כמו כן הנפש, אין לה שום כסוי להתעטף ולכסות עצמה והיא בחינת: "נפשים בהם התעטף" שמתעטפת מעצמה מנה ובה וכל כך נתעלפה, עד שאפלו אם נותנין לה דבר מאכל, אינה יכולה לקבל לאכל כמו החוליה שמטל זמן רב בחליו, עד שנתעלף כל כך, שאי אפשר לו לקבל שום מאכל וכשנותנין לו, הוא הוחה ואינו יכול לקבל ומה נעשה, ואנחנו גרמנו לעצמנו, שלא שמענו לעצות טובות שנתן לנו השם יתברך (כי פנו אלי ערף, ולא פנו איתנו) ואז הוא חבוש בגינת האסורין, כי תפסם ונאסרו שם ולפעמים מגביהו למעלה ומעלהו לשמים אחר כך משלבו מאד למטה כי העליה לא הייתה בדרך, רק בדרך השלכה בלאחר יד למעלה ועל כן נשלך למטה כמו שכתוב (תהילים ק"ז) : "יעלו שמים ירדו תהומות" השם יתברך ישלח רפואת הנפש כי בטחוני שיהיה הכל נכון, ויטיב אחריתנו אמן

וקושיות ברברים שאינו יכול להבין, שזהו עיקר נפילת הרצון וחסרון הפרנסה.

יי אפשר להרגיש הארת הרצון כשאין לה לבוש להתגלות, והלבוש הוא ההתחזה קנות שלא להתיימש וסדר עבודת הבוקר

כי בחינת הרצון בעצמו אי אפשר לקבל מרבוי אור שגורם שבירת כלים, כי רבוי השמן גורם כבוי הנר, משום כל הטעותים והכפירות של חכמי הטבע שבאים מזהמת הנחש הקדמוני ממצח הנחש שרוצים להשיג מיד אלקותו יתברך בלי כלים ולבושים דקדושה ועל-כן תחלת התקון של עץ הדעת טוב ורע היה על-ידי לבושין כמו שכתוב (בראשית ג) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם, כי בתחלה היו שניהם ערמים ולא יתבשו, כי לא היו צריכין לבושים גשמיים רק דקים ורוחניים מאד בחינת כתנות אור, ועל-כן באמת נצטוו ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכלו ממנו, שמשם כל החקירות הרעות של חכמי הטבע, כמובא בספרים קדושים, אבל אחר שהנחש התגרה בהם והסיתם לאכל משם עד שבאו לכפירות כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (סנהדרין לה) על-ידי שנכנסו בחקירות של עץ הדעת טוב ורע בלי לבושים, על-כן אחר כך כשעסק השם יתברך בתקונים עשה להם לבושים בחינת כתנות עור, כי עתה עקר התקון על-ידי תקון הלבושים שהם בחינת ציצית ותפילין, שהם לבושים דשכינתא דהיא עניא בגלותא, בבחינת כי היא כסותה לבדה וכו' דא ציצית וכו' (תקונים סט)

וזה מה שאין האדם מרגיש הארת הרצון תמיד אע"פ שיש בליבו רצון לרצות וכו', כי הרצון שבו אין לה לבוש להתגלות, וכאשר יתחזק לא להתיימש, יזכה לעשות לבוש להרצון ויתגלה, ועיקר גדול בזה הוא סדר עבודת הבוקר ציצית ותפילין וסדר הזמירות ק"ש ועמידה שבהם המשכת כל הלבושים ובתוכם המוחין.

ועל-כן ציצית הוא בבחינת צדקה בחינת תקון הלבושים שעל-ידי זה הכנעת מצח הנחש ומתגבר התגלות הרצון וכנ"ל, וזה בחינת ספות שהוא גמר תקון הרגלים בחינת בשומו ענין לבושו כנ"ל

סוכות מאסף יחד כל כוחות הימים טובים - ובזה אנו קיימים כל החורף. ויש לעורר כח הלבושים וקדושה כנ"ל ולזכור תמיד יציאת מצרים גם בחורף בכל יום מחדש, כי שם עיקר הארת הרצון, שסוכות הוא הכלי לקבלה, ובכל יום הציצית שלבושים תמיד.

וזה בחינת פרשה שלישית של קריאת שמע שהוא פרשת ציצית שקבעו בקריאת שמע שבו נזכר יציאת מצרים שאז היה עקר התגלות הרצון וכל השלש רגלים וכנ"ל ועל-כן נזכר שלש פעמים ציצית בפרשת ציצית פנגד שלש רגלים וכנ"ל. ר' נתן הזכיר כאן ענין נורא, ופנימיותו הוא ענין הארת נה"י אימא בנה"י ז"א, שהוא עיקר תכלית העבודה להקים האמונה, וזה מה שיש ג"פ שם הויה שם, ומהרנ"ת מגלה שיש ג' ציצית היינו הלבושים בשלימות, ולזה מחזיקים בציצית בידו, (ומנהג שנמשקים המצוה ברצון גדול, להכלל בקדושת הציצית, ה' פעמים להמשיך למלכות).

ועין בהלכות ערב הלכה ג הנ"ל שם מבאר גם כן ענין השלש רגלים וראש השנה ויום הכפורים על-פי התורה הנ"ל שכלם הם בחינת תקונים הנ"ל לגלות הארת הרצון בעולם וכו', אך שם הוא בסגנון אחר קצת כי שבעים אנפין לאורייתא, וכמה יש לחזור ההלכה שם, לקבל הארת הרצון

שתמיד נתחזק ברצון חזק נגד כל מניעה, יהיה איך שיהיה.

והכל עולה אל מקום אחד ועל-כן קיום כל התורה הוא על-ידי ציצית כמו שכתוב (במדבר טו) ולא תתורו אחרי לבבכם זו מינות וכו' (ברכות יד), למען תזכרו ועשיתם את כל מצוותי והייתם קדושים לאלקיכם וכו' כי עקר קיום התורה הוא על-ידי ציצית שהוא בחינת תקון הלבושים בחינת צדקה שמכניע מצח הנחש שרוצה לבטל את כל התורה חס ושלום על-ידי דעותיהם הרעות של חכמי הטבע שיונקים משם וכן מבאר בהתורה 'משפטים' בסימן ז שציצית בחינת אמונה וכו', ומבטל סברות ועצות הנחש וכו', כמו שמבאר שם על מאמר רבה בר בר חנא תא ואחוי לך טורא דסיני דהדרא לה עקרבא שהם עצת הנחש וכו' וקימו כי חמרי חורתא שהם בחינת ציצית שמכניעים אותם וכו' ומקימין את התורה, עין שם:

הרי שצריכים בכל עת ושעה לחשוב מהציצית, וגם למשמש בהם ולהתעורר מאד, כי הציצית הוא הכלי להרצון ועל ידם מתגלה הארת הרצון שקבלנו מחדש באותו יום בקריאת שמע (כי עד ק"ש זה הרצון של אתמול, ומק"ש זהו הרצון החדש של היום).